

пъзи и ще се качишъ високо, скачашъ ли, любезний Ганчо, ераката си строшавашъ и пакъ ни стъпка не мръдвашъ на-
прѣдъ. . . . Ето квинтъ-есенцията на Пъзлевската философия.
И, съгласи се съ менъ, тѣ сж прави, трижъ сж прави?

— Нъ, Боже мой, този човѣкъ нѣма нищо друго, освѣнъ
това — да се съгласява съ всички, да се унижава даже,
кога трѣбвало и кога нетрѣбвало, — съ искрено недоумѣние
възразяваше Ганчо.

— И това му стига! — отъ всички „достоинства“ чо-
вѣшки „едино бо естъ на потребу“, а Пъзлевъ има най-
потрѣбното, той е избралъ „благую часть“. . . .

— Нъ хубаво ли е това, *достойно ли е за човѣка?*

— Помни добрѣ, любезний друже, че Пъзлевци не зна-
ѣтъ що ще рече „човѣшко достоинство“. . . . Па отъ днесъ
нататѣкъ да се не чудишъ, че Пъзлевци напръдватъ. . . .
завърши Високовъ.

* * *

Слѣдъ нѣколко мѣсеца на Високова се случи пужда да
отиде за нѣколко врѣме въ Столицата. При тази „жива раз-
дѣла“ Ганчо не можеше да се побере въ кожата си, и когато
Добри си вадѣше билетъ на станцията, Ганчо изведнѣжъ взе
рѣшение да го испроводи до ближната П-ска станция, та и
той си купи билетъ. При тази Ганчова „лудория“ Добри бѣ
готовъ да прѣгърне своя любимъ приятелъ, нъ се ограничи
само да продума: „А бе, Ганчо, слѣдъ три дни ще се
върихъ“. . . . Ала Ганчо изгърпа малкия куфаръ изъ рацѣтѣ
на Високова, па безъ да гледа на заведения „редъ“ въ
станцията, поиска да се примъкне по-скоро до вагона. Едно
„Моля, Господине!“, изказано не до тамъ вѣжливо отъ де-
журния стражаръ, произстуди малко Ганчовото „въздушение“,
бакто важе приснопаметний Семковъ. Слѣдъ нѣкое врѣме
двамата приятели седѣхъ въ вагона. Ганчо заржчаше и по-
ржчаше на Добри: какъвъ армаганъ да му донесе, кого да
види, кого да поздрави, дѣ да отиде, и пр. и пр.

Изведнѣжъ той се плеснж по чело, па хрипнж като
ужилень и прѣтъркулнж кошницата на една задрѣмала нѣми-
киня, която въ просъница промъря нѣщо „по нѣмски“ и
пакъ продължи сладката дрѣмка подъ акомпанимента на же-
лѣзничнитѣ двигатели. . . .

А Ганчо не забѣлѣжи прѣтъркулената кошница. Той
цѣлъ сияеше отъ радостъ, дяволека нѣкаква радостъ.